

let, og der skal selvfølgelig være en mulighed for videreuddannelse.

Så vil jeg sige, at jeg synes, at det, vi skal være optaget af, netop er at få den manglende symmetri til gengæld at føre til, at vi får en mangfoldighed, og at de regionale initiativer rent faktisk kan lade sig gøre, og at det er det, vi i lovgivningen skal sikre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt lige kvittere for, at fru Christine Antorini bedyrede, at SF ikke ønsker en fysisk centralisering af sygeplejerskeuddannelsen. Det synes jeg i hvert fald er beroligende.

Men jeg vil blot fastholde, at den amtslige forankring ikke hindrer en faglig opgradering. Sygeplejefaget har selv undergået en meget, meget stor forvandling i de sidste 100 år. Min egen oldemor var med til at gøre udviklingen fra vågekone, som det hed dengang, til sygeplejerske. Det var jo en meget spændende opgradering, og den lå udelukkende i Dansk Sygeplejeråd, altså i faget selv. Fagets egne udøvere ønskede en kvalitetsforbedring og arbejdede med det.

Derfor må jeg sige, at det ikke er forankringen i amt eller stat, der afgør, om der skal være en faglig kvalitetsudvikling; det gør i meget høj grad fagets egne udøvere.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Som det er kommet frem med, synes jeg, ønskelig tydelighed fra de forskellige ordførere, så er der fordele og ulemper ved uddannelsens nuværende placering. Jeg synes ikke, det er den mest relevante diskussion af mere eller mindre udtalte ordenshensyn at få det hele placeret i den samme kasse.

Det, som jeg synes er meget påkrævet, er det arbejde, som vi jo allerede har påtaget os, dels med uddannelsens egen kvalitet, som amterne er i gang med – bl.a. også i samspil, som fru Elisabeth Arnold siger, med fagets egne udøvere – dels en egentlig samlet reform af sundhedsuddannelserne, hvor jeg, lige så snart jeg har gjort de mere interne overvejelser færdige, naturligvis vil invitere partierne til at medvirke til de overvejelser samt få defineret, hvad vi mener med en professionsbachelor, og hvilke typer af videreuddannelse det så i givet fald kan give muligheder for.

Jeg synes, det er meget vigtigt, som det også er sagt her under debatten, at holde fast i, hvad det er for en profession, vi har med at gøre – det gælder sådan set også radiograferne, men sygeplejerskerne er jo dem, som er mest kendt for os – sådan at vi er tro mod professionen, mod uddannelsen, og at vi i bestræbelserne på at give videreuddannelsesmuligheder ikke demonterer uddannelsen i sig selv og den tyngde, som den bør have, for den vil for hovedparten af de uddannede være det, som er grundlaget for et fortsat arbejdsliv, naturligvis suppleret med efteruddannelse, men ikke med egentlig videreuddannelse som perspektivet.

Jeg synes, det er helt afgørende, at vi snart får taget større skridt på det felt frem for at geråde i en endnu større strukturdiskussion, for jeg er fuldstændig overbevist om, at fru Christine Antorini har ret, når hun siger, at det kan blive en meget ophedet diskussion mellem dem, som varetager opgaven, fordi det er en opgave, som er interessant, og som er vigtig, og hvor amterne naturligvis lægger vægt på de fordele, der er ved, at uddannelsen ligger i amtsligt regi. Det kan jeg godt forstå, for de fordele er også synlige for mig som undervisningsminister.

Jeg synes, vi fra centralt hold har nogle af de håndtag, som er nødvendige for at sikre arbejdet med kvaliteten, og jeg mener, at de formål, som også er oplyst som værende målet med omlægningen, kan nås ad anden vej, for jeg er meget enig i de målsætninger, som SF har på området.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (SF):

Til hr. Ole Hækkerup vil jeg blot sige, at jeg helt deler den opfattelse, at det lokale niveau skal inddrages, men det sker jo også i dag inden for de andre mellemlange videregående uddannelser. Selvfølgelig samarbejder et lærerseminarium med de lokale folkeskoler, og selvfølgelig samarbejder lokale pædagoghøjskoler også med de lokale børnehavainstitutioner, der er.

Det har ikke noget at gøre med, i hvilket regi det er, at det kan lade sig gøre, at man har en uddannelse, der ligger under Undervisningsministeriet, og at man så kan lave et samarbejde lokalt. Det kan i hvert fald ikke være et argument for, hvorfor man ikke skal samle sundhedsuddannelserne, for dér er der et selvstændigt argument i, hvorfor de skal være i Undervisningsministeriets regi: Det er simpelt hen de